

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. An Patres Constantienses in Sessione V. Ecclesiam Vniversalem
sufficenter, aut perfecté repræsentaverint?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

raherem obtinendum. Verum ubi Joannes XXIII. Constantiam aufugerat Schaffusium, non attento, quod iterato promississet renuntiationem, ad autoritativum processum descendit, non contra istum duntaxat dubium Papam, sed, uti ex parte adversa praetenditur, etiam ad decretum Concilij super Papam quoque certum superioritatis definitivum. In quo adeo statim Synodus illa se posuit in statu contrario erga characterem Concilij qua Oecumenici formaliter constitutum.

46. Probatur istud subsumptum. Si namque Adversarij totum evolvant Evangelium, non poterunt illum assignare apicem, qui secus ac *Matthaei 18.* est traditum, statuat Concilij Oecumenici characterem ex alio, quam Christi nomine Vicario consistentem. Neque vero dicere fas est, Apostolicam autoritatem, Christi nomen praesertentem, ac sub *indefinita* ligandi & solvendi potestate consistentem, ex illo Apostolorum, si *divisim* spectentur, transisse in aliquem Successorem, excepto unico Petro, cui claves regni caelestis cum ordine ad perpetuum Ecclesiae statum, adeoque cum jure successione sunt collatae. Quae vero *indefinita* ligandi & solvendi potestas Apostolis *collectim* sumptis, qua Ecclesiam Universalem representantibus *cit. 18. Matth.* est promissa, non scitur ex sacro contextu non aliter subsistere, nisi Concilium fuerit congregatum in nomine Christi Vicario, antea se habente ad Concilium, quippe cum istud debeat per hoc convocari, opusque adeo est ad illum Apostolicam plenitudinis characterem, Synodi, qua Oecumenica, formaliter constitutum, Apostolis *collectim*, qua Ecclesiam Universalem representantibus promissum *effectivè* obtinendum, ut Concilium fuerit convocatum sub nomine Christi Vicario, extra Concilium jam prius competente Petri Successori. Quia igitur Congregatio illa Constantiensis adversus istum Petri Successoris proprium characterem se oppoluit, ei, qui est Christo *immediatus* & *proximus* Vicarius, superponendo characterem Christo *immediatorem*, indeque adeo superiorem, dum Concilij super Papam superioritatem statuit, nequit pro tunc permansisse in statu etiam *materialiter* duntaxat Generalis, ac *dispositivè* Oecumenici Concilij, quamvis postea non ad istum solummodo statum redierit, sed tandem ex accessu Martini V. ad Synodum *complete* ac *formaliter* Oecumenicam statum ex Vicario Christi characterem, illi tunc certo Papae inexistente, pervenerit.

§. III.

An Patres Constantiensis in Sessione V. Ecclesiam Universalem sufficienter, aut perfecte representaverint?

47. Emanuel à Schelstrate in sua Antuerpiana Dissertationis *cap. 1. art. 1.* probaverat, Patres Constantiensis Sessione V. non sufficienter representasse Universalem Ecclesiam, ut eorum decretis omnes ubique fideles parere

debuerint. Quis ergo huic probationi opposuerit Maymbourgius *tractatus sui historici pag. 256.* in praesenti, una cum dicti Schelstrate responsionibus *praef. tract. Dissert. 2. cap. 3. repolitis*, hic proferre, animus est.

Argumentum Maymbourgi.

Hic Author *loco proxime citato* sic arguit. Tertium demum argumentum, quo Emanuel Schelstrate utitur ad infirmendam autoritatem decretorum Sessionis IV. & V. consistit in eo, quod in Concilio tunc duntaxat una Obedientia Joannis XXIII. fuerit, qua Ecclesiam Universalem representare nequivit. Ut autem demonstraretur nullitas hujus argumenti, quod procul dubio omnium pessimum est, duobus verbis ipsi dicam, id, quod supponit post Bellarminum (qui infirmas illas objectiones ei commodavit) esse *falsissimum*.

Responsio.

PRaelegatus igitur Schelstrate *dict. tract. pag. 113. ac seq.* ita respondet. In pluribus errat Maymbourgius: ac *primò* quidem in eo, quod argumentum nullitatis arguere praesumpserit, quod est longè validissimum. *Secundò* falsissimum dixerit, quod est verissimum. *Tertiò* demum, objectiones mihi à Bellarmino commodatas somniavit, quas ex solis Actis & Gestis Constantiensis Concilij, ac aequalium Scriptorum testimonijs desumpseram, ut sequentia legenti constabit. *Primum* enim testimonium, cui argumentum innititur, desumpseram ex duobus Auctoribus gravissimis, qui Constantiensi Concilio interfuerunt, & tredecim prioribus Sessionibus non nisi unam Joannis XXIII. Obedientiam adfuisse notarunt. Congregationem istius Obedientiae noluerunt aliae duae pro Generali Ecclesiae conventu agnoscere, ut fidem faciunt Turretremata, & Summus Ecclesiae Pontifex Eugenius IV. quorum primus ea de re testatur his verbis: *Nullus dubitat, quòd asserere, quòd sola Obedientia Joannis faceret Concilium Universale Universalem Ecclesiam representans, esset temerarium ac scandalosum alijs duabus Obedientijs.* Secundus vero in *Apologia contra Basileenses* asserens: *Non dixit Obedientia Gregorij, non Benedicti, quae Christianitatis pars non modica erat, ante tempus conventionis plenarium fuisse Concilium, nec prius auctoritate quasi Synodi Generalis plenaria auctoritate suscepit.* Itaque oportuit, ipsis convenientibus, *primò* ab Obedientia Gregorij, deinde ab Obedientia Benedicti novum Concilium convocari; hinc, *universam Ecclesiam concurrente, plenaria Synodi rem & nomen accepit.* Quod ergo ante illum articulum ipsis à Patribus ibi *considentibus actum est, Universae Ecclesiae non debet adscribi, sed eis tantum, qui ibidem considebant, & unius tantum Obedientiae Synodum faciebant.* *Secundum* testimonium desumptum fuit ex Gestis Constantiensis Concilij hucusque inditum, ex quibus ostendi, rem novam non esse, quod Concilium Constantiense ante trium Obedientiarum unionem Universale fuisse negetur, cum in ipso Concilio coram Patribus Con-

Constantiensibus publicè dixerint Legati Regis Arragoniæ: *Quòd quidem vellent se unire Concilio, non tamen reputare, esse Generale Concilium, neque agi de rebus Concilij Generalis, donec venirent Legati Regis Castellæ.* Ita in Gestis Constantiensis Concilij ad mensem Octobris anni 1416. in quibus referuntur quoque litteræ scriptæ à Rege & Regina Castellæ ad Congregationem quatuor Nationum in Constantia. Quæ litteræ cum hac inscriptione coram Patribus Concilij lectæ fuerunt, qui nullam sibi injuriam ex omisso titulo Generalis Concilij fieri existimârunt, nihilquæ ad illud responderunt: quin potius ante Unionem duarum Obedienciarum sese universam Ecclesiam non repræsentâsse, tacitè admiserunt.

54. Ostendi namque tertio loco ex Regesto Constantiensis Concilij, Gregorium XII. cum sua Obediencia noluisse Sessione XIV. unionem inire, nisi improbatâ convocacione per Joannem XXIII. factâ, & novâ Concilij convocacione admittâ. Extant ea de re Bullæ Gregorij XII. quarum prima inscribitur, *De potestate authorizandi istud Concilium.* Secunda directâ fuit ad Carolum de Malatestis, ut convocato de novo & authorizzato Concilio, suo nomine de Pontificatu cederet. Quibus omnibus adjuncti ex Sessione XXII. Actorum Constantiensium, quòd Concilium ipsum juxta concordata Narbonæ cum Obediencia Benedicti XIII. inita, non solum tertiam convocacionem admiserit, sed in litteris, quibus Patres istius Obedienciæ ad Concilium vocabant, à titulo Universalis, seu Oecumenicæ abstinerit, & Patrum Hispanorum litteras receperit, ac receptas in publica Sessione legi, Actisquæ suis inseri jussit, licet nulla Generalis Synodi mentio in ijs fieret.

55. Hæc ergo in Dissertatione mea Antuerpiensi non quidem ex Bellarmino, ut putavit D. Maymbourg, sed ex Actis Constantiensis Concilij editis & ineditis, ac æqualium Scriptorum testimonijs, quæ clariora sunt, quam ut hic Author ea attingere, ne dum refutare ausus sit: maluit namque cuncta superioris allata sub silentio prætereire, quam ea in memoriam revocando, præjudicium aliquod opinioni suæ afferre. Quamvis autem illud palliendæ malæ ipsius causæ prodesse possit, à me nullatenus tacendum fuit, cum ex ijs clarissimè constet, Concilium Constantiense à duabus Obediencijs Gregorij XII. & Benedicti XIII. pro Universalis habitum non fuisse.

56. Ne tamen D. Maymbourg nimis harum Obedienciarum terminos restringat, memoriâ repetendum est; illas non modicam, ut cum Eugenio IV. loquar, *Christianitatis partem* constituisse; in obediencia enim Gregorij, conitatus, fuisse non ignobiles Italiæ Urbes: com totâ Romaniâ, ejusquæ Principe Carolo de Malatestis; celebres insuper Episcopatus Germaniæ, Wocmatiensis nimirum, Spirensis, ac Werdensens, qui omnes cum Duce Bavarie; alijsquæ paruerunt Gregorio usque ad sessionem Pontificatus. In obediencia verò Benedicti XIII. pater, fuisse quatuor integra Regna, Scotiæ nimirum, Navaræ, Castellæ, & Arragonum,

quorum Reges, unâ cum celeberrimis totius Hispaniæ Ecclesijs, & Universitatibus, Concilium usque ad Sessionem XXXVII. noluerunt pro Generali agnoscere, prout in ipso Constantiensi Concilio coram Patribus, nemine eorum contradicente, non semel, sed pluries exposuerunt. His autem, si adjungas Dominum de Fuxo & Armenico, cum populis Bearnæ ipsi subiectis, Insulas Majoricarum, Sardinia, & Corsicæ de Obediencia Benedicti; Joannem Dominicum Archiepiscopum Ragulinum cum alijs de Obediencia Gregorij: patebit profectò, eorum judicium contemnendum non esse.

Exceptio per Maymbourgum opposita.

54. Hic enim Author pag. 257. denuò objicit, omnes Cardinales duarum illarum Obedienciarum, qui sese univerant in Concilio Pisano, & duobus contentibus depositis, Alexandrum VI. in eorum locum elegerant, sub ejus Successore Joanne XXIII. Concilium Constantiense continuâsse.

Responsio.

55. Verùm dictus Schelstrate ibi à pag. 119. respondit, se nescire, cur Maymbourgus duarum Obedienciarum Cardinales objiciat pro firmânda authoritate Constantiensis Concilij, cum illos profus Decretis Sessionis IV. & V. refragatos fuisse, in Dissertatione Antuerpiensi ex Gestis Concilij ostenderim; id quod capite superiori rursus probavi. Complures enim Cardinales, quos nobis ex Obediencia Joannis XXIII. objicit, ipsi sunt, qui conclusioni Decretorum oblitterunt ante Sessionem IV. & contra eorum publicationem protestati sunt ante Sessionem V. Illi sunt, qui in camera Paramentorum, unâ cum Oratoribus Regis Franciæ, declarârunt, quòd *ad Sessionem ibant ob scandalum evitandum, non animo consentiendi his, quæ audiverant, in ea statui debere.* Illi sunt, qui Sessione V. coram Patribus ipsis recusârunt, ejus publicationi annuere. Acta enim typis edita referunt, per electum Poznaniensem pronuntiata fuisse, quia *Cardinalis Florentinus, ut Manuscripta Gestâ testantur, ea noluit pronuntiare.*

56. Quòd si pro cognoscendo sensu Cardinalium mens Cardinalis Florentini non sufficere videatur, audiendus est Petrus de Alliaco Cardinalis Cameracensis apud Gallos celeberrimus, qui non anno 1415. ut putavit Illustrissimus Apamearum Episcopus Spondanus, sed anno 1417. ante adventum Legatorum Regis Castellæ scripsit Tractatum de Ecclesiâ, & Cardinalium authoritate, & p. 1. cap. 4. aliqua dubia proposuit, quæ dicebat, apud nonnullos magnam perplexitatem inducere. Primum dubium, an quatuor Nationes in hoc sacro Concilio sic distinctæ, videlicet Italica, Gallica, Germanica, & Anglicana, excluso dicto Cardinalium Collegio, faciunt Generale Concilium, cum sint plura Concilia particularia valde inæqualiter, & impropotionaliter divisa, & ad partem deliberantia, quæ deliberatio, exclusâ de.

sa deliberatione dicti Collegij, & non facta in communi Sessione collatione votorum, videtur multis non esse censenda deliberatio Concilij Conciliariter facta. Secundum dubium, an dictae Nationes, quae sunt nova Collegia particularia, quae multis videntur contra, vel praeter consuetudinem antiquam sacrorum Conciliorum instituta, licet ex rationabili causa, & sub debitis circumstantijs ita institui poterint, habuerint à jure Divino, vel humano auctoritatem privandi Romanam Ecclesiam, & sacrum Collegium ipsam representans (quod est antiquum Collegium, & antiquo jure, & in sacris Generalibus Concilijs, & in sanctorum Patrum Decretis fundatum) privandi, inquam, jure suo, habendi scilicet vocem in sacro Concilio, & Summum Pontificem eligendi? Hæc ibi Petrus de Alliaco affirmans, ista dubia à se proposita fuisse, ut super his Concilium deliberaret, ne in futurum Acta reprobandentur; quod sanè nunquam Cardinalis Cameracensis monuisset, nisi auctoritatem Constantiensis Concilij quoad aliqua decreta in dubium revocari posse, prævidisset.

57. Neque hæc singularis opinio Petri de Alliaco, sed communis totius sacri Collegij fuit, ut occasione Decreti de non eligendo sine Concilij assensu Pontifice, sufficienter constitit: cum enim Sessione XIV. editum eâ de re fuisset Decretum, non solum Cardinales se ad illud minimè teneri, existimârunt, sed unanimi totius sacri Collegij consensu contra illud protestati sunt, ut fidem faciunt Gesta Constantiensis Concilij hæctenus inedita, quæ notant post Sessionem XXXVIII. quod Cardinales attenderint constitutionem. Ubi periculum majus. De elect. in 6. & alia jura, & etiam Decreta Concilij super electione Papæ hæc vice, per quæ Concilium decrevit electionem sendam modo, & formâ, loco, tempore, & materia per Concilium ordinandis, & penas terribiles imponit contrarium facientibus, suspenditque omnia jura positiva in illa materia. Addunt, dictos Cardinales non reputasse, illa Decreta valere propter opiniones Doctorum ita dicentium. Et licet publicè ea impugnare noluerint, ne electio futuri Pontificis impediretur; Acta tamen affirmant, eos noluisse tacite, vel expressè juri scripto renuntiare, ideoque protestationem minoribus terminis fecisse, quibus concipi poterat, eamque coram singulis Nationibus de sacri Collegij mandato prælegi fecisse.

58. Jam videre incipiet D. Maymbourg, nisi mea me fallat opinio, Cardinales, quos ex Obedientia Joannis XXIII. adduxit, suo instituto non favere, cum Decreta Sessionis XIV. ipsimet in dubium revocârint, seseque illis non teneri, publicè coram singulis Nationibus exposuerint. Clariùs autem infirmitatem Decretorum illorum videre poterit ex alia protestatione Cardinalium postea contra Regem Romanorum, & Nationem Germanicam edita, in qua non solum fatentur: Quod Clerus & populus nonnullorum Regnorum, & Provinciarum nondum solidè & clarè Concilio adhaeserant, sed, ut communiter fatebantur, expectarent senda electionis Summi Pontificis eventum, ut, si electus foret Canonicè, illi obedirent, aliàs non. Nec non etiam, quod quorundam, qui eidem Concilio adhaeserant,

propter rumores discordiarum, & quasi impressionum, quas in eodem Concilio fieri audiebant, fidem jam de eodem Concilio vacillare: ideoque scriptum, & relatum tunc fuisse à pluribus Magnatibus, & alijs Zelatoribus pacis, & unionis Ecclesiae, in Italia plurimum dubitari, ne in Urbe Romana, prætextu rumorum, & dilationis, prædictorum aliquis pro Summo Pontifice assumeretur, cui forsitan, præmissis attentis, tota Italia obediret. Hæc ferè in terminis Cardinales ante Sessionem XXXIX. ex quibus patet, quænam tunc esset plurium fidelium de Concilio Constantiensis opinio, quænam de admittendis ejus Decretis non Cardinalium duntaxat, sed totius ferè Italiae sententia, pro qua Nationem quoque Hispanicam adducere possumus, quod illa publicè cum Cardinalibus admiserit, ad electionem Pontificis procedi posse: Non obstantibus quibusdam hujus Concilij Decretis, quibus, inquit, Nos Hispanica Natio, etiamsi aliàs valida existerent, non ligamur. Quo nihil clariùs dici à Natione Hispanica potuit, nihîl manifestius de auctoritate Constantiensis Concilij, ante trium Obedientiarum unionem, in edendis de electione Pontificis Decretis posterorum memoriae consecrari valuit.

Statuerat Concilium Constantiense ante unionem Hispanorum, à Cardinalibus procedi non posse ad electionem Romani Pontificis, nisi de consensu Concilij, quod Decretum non solum, tanquam invalidum, Cardinales impugnarunt, sed à tota Natione Hispanica rejectum hæc ratione fuit, quod etiamsi aliàs validum existeret, se illo minimè ligari, existimaret. Hæc post Sessionem XXXVIII. Natio Hispanica in publico Instrumento, quod nomine sacri Cardinalium Collegij, & duarum aliarum Nationum in Ecclesia Constantiensis Regi Romanorum, & Nationi Germanicæ prælectum fuit, & ab ipsâ Natione Gallicana negari non poterit, utpote, quæ una ex duabus illis Nationibus fuit, & non solum hanc Hispanorum sententiam protestationi suæ inseri, sed & per Archiepiscopum suum Bituricensis publicè legi permisit. Quæ omnia hic annotare placuit, ut videat D. Maymbourg, quam longè à vero aberret, dum Decreta Sessionis V. tanquam Concilij Generalis statuta, ab omnibus accipienda esse voluit. Si enim, fatentibus in Constantiensis Concilio Gallicanæ Ecclesiae Episcopis, Natio Hispanica non tenebatur Decreto Sessionis XIV. quia eidem non adfuerat, multò minùs tenebatur Decreto Sessionis V. Sedes Apostolica, quæ non solum ei non interfuit, sed per tres sese pro Pontificibus Romanis gerentes, ac per plures de sacro Cardinalium Collegio, Romanam Ecclesiam representante, manifestè contradixit.

Neque responsum meretur, quod D. Maymbourg de Concilij Generalibus, & signanter Tridentino, objicit, ac si eorum auctoritas in discrimen vocaretur, vacillante auctoritate Constantiensis Synodi. Non sufficit enim ad Concilium Universale, quod omnes Episcopi convocati sint, prout falsè supponit Author iste; sed requiritur, quod legiti-

timâ autoritate convocentur. De illa namque, si dubium exurgat, & variæ Catholicarum Regionum sententiæ reperiantur, quibusdam volentibus, ab illegitima autoritate Concilium convocatum esse, ideoque sese non teneri, nec velle ad illud accedere, sicut magna Italiae & Germaniæ pars cum Gregorio XII. & quatuor integra Scotiæ, & Hispaniarum Regna, multaque aliæ Regiones cum Benedicto XIII. sentiebant de Constantiensi Concilio; tunc auctoritas Concilij ex plurimorum Catholicorum absentia & contradictione infirmatur. Et hoc est, quod in Constantiensi Synodo à duabus Obedientijs non semel, sed sæpius dictum fuit, & ab ipsa Obedientia Joannis XXIII. negari non potuit, utpote quæ novam Concilij convocationem admisit, & in litteris, quibus Benedicto XIII. Obedientiam evocavit Constantiam, à Generalis Concilij titulo de communi quatuor Nationum suarum consensu abstinuit. Quod si Patres Constantienses, ipsaque Natio Gallicana morem gesserint Hispanis, Concilium ante trium Obedientiarum unionem pro particulari, & non Generali tenentibus: quid, quæso, nunc D. Maymbourg æquiparat hoc Concilium Universalibus, de quorum legitima convocatione nemo Catholicorum unquam dubitavit?

Iterata Maymbourgii instantia.

61. **A**uthor iste pag. 258. rursus instat. Si non sufficiat, convocari omnes ad Concilium, quemadmodum per Joannem XXIII. ad Synodum Constantiensem convocati fuerant Episcopi aliarum duarum Obedientiarum, tunc hæreticos objicere posse, præcipue contra Tridentinum Concilium, quod ibi neque adfuerint Episcopi Ecclesiæ Anglicanæ, neque Daniæ, neque Norvegiæ, neque Sueciæ, neque ex ea Germaniæ parte, quæ sequebatur Confessionem Augustanam: (dicere possent) non adfuisse Græciæ Antistites, non Orientis, neque Ægypti, qui omnes tempore Tridentini Concilij non magis dici poterant de Obedientia Pontificis, Concilium convocantis, quam erant tempore Constantiensi Synodi illi, qui Petrum de Luna, vel Angelum Corarium sequebantur.

Responsio.

62. **P**ræallegatus Schelstrate sui tract. pag. 128. respondet; Concilio quidem necessariam non esse præsentiam eorum, qui foris sunt, Angliæ, Græciæ, Orientis, & Ægypti Regiones in schisma, & hæresim prolapæ erant, ut illarum Episcopi æquæ, ac Germani Lutheranam hæresim sequentes, extra Ecclesiam constituti essent. Potuit itaque sine illis tota Ecclesia per Concilium Tridentinum representari, prout re ipsa representata fuit. Sed aliud erat de Constantiensi Concilio, à quo Catholici ipsi ex rationibus supra citatis aberant, quibus Concilio contradicentibus, & repugnantibus,

tota Ecclesia Constantiæ representari non poterat. Accedit, Caput defuisse Ecclesiæ, sine ejus consensu Decreta similia, qualia Sessione V. publicata feruntur, robore suo carere dicenda sunt: sicut Concilij II. canon pro Primatus honore Constantinopolitanae Ecclesiæ tribuendo, nullius roboris fuit, quia Sedes Apostolica neque per Legatos Concilio adfuit, neque per se Canonem probare voluit.

Replicatio Maymbourgii.

63. **H**ic Author pag. 260. iterum objicit, si decreta Constantiensi Concilio auctoritate sua destituantur, quia abfuerunt duæ Obedientiæ, & Pontifex non interfuit, sequerentur exinde terribilia quædam: ac primò quidem, quod condemnatio errorum Wicleffi & Hus foret invalida, quia condemnati fuerunt Sessione XV. ante unionem reliquarum Obedientiarum, & cum nondum Pontifex Concilio adesset. Secundò, quod detestabilis illa propositio Joannis Petit, quæ cuilibet vasallo permittit, & imponit occidere tyrannum, quocumque modo possit, non esset legitime condemnata hæreticos. Et demum, quod sententia condemnationis, & depositionis Joannis XXIII. quæ dudum lata fuit ante unionem duarum illarum Obedientiarum, sine ulla auctoritate facta fuisset; juxta illud Cardinalis Juliani ad Eugenium IV. *Nam si quis dixerit, Decreta illius Concilij non esse valida, necesse habet sateri, privationem olim Joannis factam vigore illorum Decretorum, non valuisse. Si illa non valent, nec etiam Papæ Martini tenuit electio, facta illo superflite. Si Martinus non fuit Papa, nec Sanctitas Vestra est, quæ per Cardinales ab ipso factus electus est.*

Responsio.

64. **P**ræfatus Schelstrate à pag. 130. responderet; primò objectionis punctum non majoris momenti esse, quam præcedentia, cum facillima sit illius solutio. Licet enim propositiones Wicleffi & Hus à Concilio nondum Universaliter condemnatae fuerint, à quatuor tamen Nationibus cum deliberatione debita, & de communi omnium Nationum ac Cardinalium consensu condemnatae sunt, quorum sententiam Martinus V. auctoritate Apostolica confirmavit, prout speciali constitutione: *Ad perpetuam rei memoriam*; quæ incipit: *In eminentis Apostolicæ dignitatis speculo*, omnibus manifestum facit; ut infra latius videbimus.

Quoad secundum de detestabili illa propositione Joannis Petit, quæ cuilibet vasallo permittit, & imponit occidere tyrannum; nescio, quâ ratione Author iste invidiam mihi creare voluerit: habet enim de propositione illa Concilium Constantiense Sessione XV. *Præhabita deliberatione maturâ, declarat, decernit, & diffinit, hujusmodi doctrinam erroneam esse in fide & in moribus, ipsamque tanquam hæreticam, scandalosam, &c. reprobat, & condemnat: declarat insuper, decernit, & diffinit, quod pertinaciter doctrinam hanc perniciosissimam asserentes sint hæretici.*

ei, & tanquam tales juxta Canonicas sanctiones puniendi. Cùm enim ex his constet, Concilium Constantiense, præhabita maturâ deliberatione, de communi omnium Patrum consensu propositionem illam tanquam erroneam in fide damnasse, ipseque D. Maymbourg fateatur, hæreticam judicatam fuisse, nonne videt, Decretum de illa tanquam in materia fidei Conciliariter factum, à Martino V. probatum fuisse, adeoque autoritate Pontificiâ confirmatum, juxta principia à me posita, plenum robur obtinere? Quod si dubitet hæc de re, legat Sessionem XLV. in qua Martinus V. professus est, se omnia & singula determinata, conclusa & decreta in materis fidei per Concilium Constantiense, Conciliariter tenere velle, ipsaque sic Conciliariter facta approbare, & ratificare, & non aliter, nec alio modo.

66. Vanæ itaque sunt terribiles sequelæ, & fomniorum inflat habendæ, utpote quæ nec menti meæ conveniunt, nec ex principijs à me positis deduci possunt, sicut nec deduci potest, quod Joannis XXIII. depositio, aut Martini V. electio in dubium revocandæ sint; prout D. Maymbourg pro tertîâ terribili sequelâ sententiæ meæ opponit. Supponit namque Author iste, me voluisse in Dissertatione Antuerpiæ edita, quod solum confirmata fuerint Synodi Constantiensis Decreta contra Joannem Wicleff, & Hus in materia fidei Conciliariter statuta, unde cap. 24. mihi objicit: *Quid erit igitur de alijs Decretis, quæ facta sunt pro extirpatione schismatis, & reformatione Ecclesiæ. . . Dicat mihi, an hæc Decreta approbata sint, nec no? Si approbata non sunt, debet juxta sua principia admittit, quod depositio & condemnatio Joannis XXIII. sit nulla, & quicquid eam subsequutum est, subsistere nequeat. . . Si approbata sunt, dubitari non potest, quin etiam confirmata sint Decreta Sessionis IV. & V. quandoquidem præcipue pro extirpatione schismatis facta sint. En objectionem, quæ huic fallæ suppositioni innititur, quod ego dixerim, nulla alia Decreta Constantiensis Concilij confirmata fuisse, quam illa contra Joannem Hus & Wicleff edita. Ubinam ego id scripsi in Dissertatione mea Antuerpiensi? Quibus verbis id asserui? Legat D. Maymbourg, & pervolvat dissertationem meam Antuerpiæ editam, & inveniet, me quidem admisisse, quod Martinus V. Sessione XLV. ex Decretis in illa materia fidei Constantiæ editis solum illa autoritate Apostolicâ confirmavit, quæ Conciliariter facta erant: non verò negasse, omnia alia Decreta confirmatione caruisse. Licet enim vi confirmationis explicitæ, quam Martinus V. Sessione XLV. fecit, solum confirmata sint Decreta, quæ in materia fidei Conciliariter statuta fuerant, aliunde tamen constare potest de speciali approbatione, vel acceptatione aliorum Decretorum Constantiensium, sicut specialiter constat de tribus Decretis, de quibus ex libro primo de diversis formis anno primo Pontificatus Martini notatum est in manuscripto codice 6951. Bibliothecæ Vaticanæ. Ad perpetuam remembrance. Confirmat quadam Decreta Concilij Constantiensis, videlicet primum circa honores, loca,*

prærogativas & excellentias ab antiquo debita, & consuetæ singulis Regibus, & Principibus Orthodoxis, ac eorum Ambassadoribus, & Nuntijs tam in præsentia Summi Pontificis, quam alibi, &c. Secundum circa annulationem & cassationem privationum & penarum à certa die per Benedictum XIII. in sua Obedientia nuncupatum, factarum, promulgatarum, fulminataram, &c. ex quacunque causa contra quascunque personas, &c. provisionum, promotionum & translationum Ecclesiarum, &c. & generalium omnium concessionum, beneficiorum, dignitatum, &c. gratiarum, dispensationum, matrimoniorum, beneficiorum, &c. Tertium circa representandas & habendas voces Prælatorum, & aliorum absentium in Concilio per Reges Arragonum, Legionis, Castellæ, Navarræ, Portugallie, coring Ambassadorum, & Nuntios computandos in Natione Hispanica, &c. juxta capitula Narbonæ concordatiæ, &c. Datum Gebennis IV. Kal. Julij anno primo.

Sunt itaque Constitutiones quædam Constantiensis Synodi, quas Martinus V. post illius finem specialiter confirmavit. Sunt & aliæ, quas, durante Concilio, particulari Bullâ probavit, ut cuicque Concilij Acta pervolverti constabit. Sunt demum & aliæ, quæ tres Obedientiæ, & Martinus V. ac tota Ecclesia ipsomet facto acceptarunt, sicut Joannis XXIII. depositionem, quæ locum habere potuit, quamvis Decreta Sessionis IV. & V. in sensu Basileensium intellecta, robore caruerint. Ad hoc enim, ut depositio Joannis subsistat, non requiritur, quod Concilium supra unicum & indubitatum Pontificem auctoritatem habeat, sed sufficit, quod tempore schismatis vigeat, quo tres simul de Papatu contendeant, de quibus, ut nunc communiter admittitur, Concilium sententiam ferre poterat.

Quamvis autem ad deponendum Joannem XXIII. supradicta autoritas Concilio sufficiat, ita ut Martini electio ex hoc capite in dubium revocari nequeat, tamen ipsius etiam Joannis XXIII. consensus accessit, ut testatur Leonardus Aretinus in Commentario rerum sua tempore in Italia gestarum, bis de Pontificatu cessit, semel Cellæ, antequam deponeretur, & semel Florentiæ, postquam depositus, & in ejus locum Martinus V. electus fuerat. Quod enim D. Maymbourg ex Aretino objicit, Joannem ultimâ vice de Pontificatu cessisse, quia cognoverat, se aliâ jussu Martini Mantuæ perpetuo carcere includendum, ex verbis ipsius Aretini refutari potest, qui expressè testatur, Joannem eo Martini consilio cognito, antequam Mantuam veniret, aufugisse, & in Ligures abiisse. Et ibi cùm esset liber, & suavis, sive consentiâ ductus, sive quod desperabat, aliquid efficere posse, sponte suâ Florentiam venit: & sese pedibus Martini subiciens, eum, ut Pontificem verum, & unicum recognovit. In adventu ejus tota Civitas obryiam profusa multis lacrymis, & meredibili commiseratione respexit hominem tanta dignitatis fastigio in tantas calamitates prolapsam. Ipse quoque miserabili propè habitu incedebat. His omnibus commiseratio populi augebatur. Susceptus à Martino tandem intercessionem Civitatis, primus

Cardi-

PROBATIO I.

Cardinalis efficitur, nec annum integrum superstes
vita migravit.

69. Hæc ibi Aretinus, ex quibus D. Maym-
bourg discere potuit, Joannem non metu
perpetui carceris, quando à militibus Mantua-
m ducebatur, sed cum manibus militum elap-
sus erat, & in Liguribus liber, ac sui juris exi-
stebat, nihilque sibi timere debebat, sponte
sua Florentiam venisse, pedibusque Martini
sele subiiciendo, eum ut verum & unicum
Pontificem agnovisse. Quod idem Aretinus
Martino V. de Civitate Florentina conque-
renti his verbis sese dixisse, testatur: *Ioannes
Pontifex, de cuius depositione propter vim adhibi-
tam multi dubitabant, & scrupulus quidam relin-
quebatur in mentibus, securitate atque fiducia huius
loco Florentiam venit, tibi se sponte sua subiecit,
ac Dominum, & Pontificem verissimum recognovit,
quo facto omnis est penitus scrupulus, ambiguitasque
sublata, neque enim de illa vi adhibita sollicitus esse
quisquam potest, cum ipsius voluntaria in loco sibi
tutissimo sit conspecta subiectio.* Quæ Aretini
verba adæo Martini placuere, ut Florentinæ
Civitatis pro hac etiam cessione *ibidem* factâ,
se plurimum obstringi, confessus sit. Unde
manifestum fit, si quis scrupulus de legitimâ
electione Martini superesset in nonnullorum
animis, hunc sublatum fuisse per spontaneam
Joannis renuntiationem, quamvis re verâ hæc
renuntiatione Martini electio minimè indi-
guerit, utpote quæ legitime à tribus Obedi-
entis facta, & consensu totius Orbis Catholici
confirmata fuit. Quæ omnia de Decretis
Sessionis V. dici non posse, & hæc Dissertatio-
ne ostendimus, & sequenti adhuc pluribus de-
monstrabimus.

CONCLUSIO.

70. PRO statu V. præsertim Sessionis ultra
schismatis statum sese protenden-
tis, ad decernendam Concilij super Papâ
etiam certo superioritatem, non potuit
in Synodo Constantiensis Ecclesia Uni-
versalis sufficienter ac perfectè repræ-
sentata fuisse.

Explicatur. Ecclesia namque quoad sta-
tum suum hierarchicum complete non subsistit
ex corpore *acephalo*, sed *substantialiter* impor-
tat tum Caput, Oecumenicâ Apostolicâ autho-
ritate præpollens, tum Corpus hierarchicum,
ex Præsulibus Ecclesiasticis in Pastoralis soli-
tudinis partem vocatis coalescens. Dum
ergo neque Caput Ecclesiæ, neque integrum
Corpus illud hierarchicum intererat Concilio
Constantiensis, non potest istud sufficienter re-
præsentasse Universam Ecclesiam; uti pa-
tet tum ex *antecedentibus*, tum ex
subsequentibus magis eluci-
dabitur.

Quâ ostenditur, ne *materiale* quidem
generalitatem pro statu V. Sessionis habuisse
locum in Concilio Constantiensis, quod provin-
de hæud fuisse sufficienter repræsentativum
Ecclesiæ Universalis, etiam quoad *ace-
phalum* illius Corpus hie-
rarchicum.

71. CUM Christus *Matthæi* 18. disertis verbis sit
contestatus, *se in medio eorum fore, ubi duo,
vel tres in nomine suo congregati fuerint*; clarè
hinc evincitur, Concilij Oecumenici genera-
litate constare posse ex paucioribus etiam
Præsulibus Ecclesiasticis, modo illi congrega-
ti fuerint in nomine Christi ad totum Christiani-
num orbem se protendente, in vi indictionis
per autoritatem Apostolicam convocant
cunctos Christianæ Ecclesiæ Antistes, licet
pauciores ex his postea compareant. At ne-
que ista convocatio, neque aggregatio Præ-
sulum Ecclesiasticorum pro Synodo Constans-
tientiensi prætendi potest esse facta sub certo Chri-
sti Vicario caractere, qui eo ipso, quod in-
certus sit, nequit Ecclesiam certificare de sta-
tu Oecumenici Concilij, nec ad eum in facie Ec-
clesiæ haberi potest talis Synodus quæ Gene-
ralis, nisi *dispositivè* fortassis & *materialiter*, non
aliter tamen, quam sub respectu ad indubita-
tum Christi Vicarium characterem, soli Papæ
certo, secundum prudentialis credibilitatis e-
videntiam, inexistere possibilem.

72. Esti verò ipsorum etiam Præsulum chara-
cteres Episcopales in unam Synodum Constans-
tientensem collati, ex suo *transcendentali* ad
Ecclesiæ regimen ordine, atque ad eum ex sua
connatâ ad certum Ecclesiæ Caput providen-
dum, habitudine & ordinatione *intrinsecâ*, jam
fundarint *materiale* quandam Concilij genera-
litate, sub statu tendentiæ ad certum Papæ
characterem obtinendum positæ, hæc ipsa ta-
men generalitas *materialis* pro eo etiam statu,
quo Synodus Constantiensis supra Papam cer-
tum contendeat se efferre, necdum com-
pletebatur Episcopos ac Præsules Benedicti
XIII. & Gregorij XII. obedientiam professos.
Quæ integritas *materialis* in Concilio Constans-
tientiensi V. præcipue Sessione tantò magis de-
crescebat, quòd ex ipsa etiam Joannis XXIII.
Obedientia quàmplures Patres in contrarium
protestati fuerint, imò dum congregatio ejus-
modi à caractere Concilij Oecumenici *forma-
liter* constitutivo, Vicario scilicet Christi no-
mine se alienum ostendebat, ex tunc prorsus
deficiebat conventus illius ordo & habitudo
ad characterem Christi Vicarium, siquidem
iste per essentiam suam non admittat autori-
tatem Christo immediatiorem, atque ad eum se
majorem, sicque ad eum sanctitâ Concilij super
Papam autoritate, jam abiciebatur ille Vi-
carius Christi character. Unde quando Ses-
sionis illius V. congregatio neque reliqua-
rum duarum Obedientiarum Patres, neque
plures ex Joannis XXIII. Obedientiâ Præsules,
utpote in contrarium protestantes, com-
plexa est, sed in super desijt esse in tendentiâ ad
sua

sui complementum formale & substantivum, ex immediato Christi Vicario caractere, solius Papæ proprio sibi adscribendum, omnino consequens est, tunc ne quoad *materialem* quidem hierarchici Corporis generalitatem fuisse illam Synodum Ecclesiæ Universæ sufficienter representativam.

PROBATIO II.

Quâ ostenditur pro illo statu, longè magis defuisse Concilio *formalem* generalitatem, atque adeò vim Ecclesiæ Universalis sufficienter & completè representativam.

73. Concilium Oecumenicum venire nomine Ecclesiæ, dicere debent illi universi, qui asseverant, ipsi appropriari posse illud *Matthæi 18. Dic Ecclesiæ. Et; Qui Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & publicanus.* Num verò sub isto Ecclesiæ vocabulo in hoc sacri Evangelij textu dicere fas est, intelligi Corpus Ecclesiæ hierarchicum *acephalicè* sumptum, an verò quâ Capiti suo Summo Pontifici unitum? Certè Ecclesiam illam, quam quis non audierit, esse à Christo condecoratam *indefinitè* ligandi & solvendi Apostolicâ autoritate, constat ex sacro Evangelico contextu. Constat insuper ex hoc, Ecclesiam illam eâ polere præminentia, ut, si Duo inibi aggregati consenserint, super quacunque, quam petierint, ipsis fore impertendam à Patre Cælesti. Constat præterea ex eisdem Evangelij contextu, istos Duos esse, tum qui congregantur in nomine Christi, tum consequenter illum, qui præfert hunc Christi Vicarium characterem. Nequit ergo illa in Concilio Oecumenico *representativè* consistens Ecclesiæ sufficienter ac integraliter subsistere, nisi illi Duo, nempe Corpus Ecclesiæ hierarchicum nomine Christi aggregatum, & Caput Vicarium Christi characterem præferens, conjungantur in Generali Concilio. Quia igitur in Concilio Constantiensi pro statu præsertim V. Sessionis erat defectus tum ex parte Corporis hierarchici, tum ex parte Capitis, imò quia hujus autoritas suprema, quâ Christi Vicarium nomen *immediatè* præferens, tollebatur è medio, consequens est, Concilium Constantiense pro illo statu non fuisse Ecclesiæ Universalis sufficienter representativum, ita ut in ejus medio Christus unâ cum Patre suo Eterno, ac Spiritu sancto adluisse dici potuerit.

§. IV.

Corollarium.

74. EX dictis facillè patet, quàm ruinoso nitatur fundamento articulus *secundus* Cleri Gallicani, Sessionis IV. & V. decretis Constantiensis Synodi innitens. Ad cujus illationis nostræ majorem elucidationem videre hic placeat, an verum sit, quod Maymburgus pag. 223. præterdit, nullam unquam questionem esse melius examinatam, quàm illam de autho-

ritate Conciliorum discussam Constantiæ, cum enim & post sermonem Gersonis in Congregationibus Nationum, juxta ordinem à Concilio statutum, esset examinata, exinde relatum de ea fuisse in Sessione IV.

Verùm Emanuel a Schelstrate *dicti tract. sui Dissert. 2. cap. 1. art. 2.* reponit, ea verba non solum cum anterioribus pugnare, sed etiam Actis Constantiensis Concilij contradicere. Etenim hic ipse Author lib. 5. de schismate Occidentali anno 1415. tradidit, solum post sermonem Ioannis Gersonis de questione illa Constantiæ agi cœpisse. Cum enim narrasset de Ioanne XXIII. quod 21. Martij fugam arripisset, & Ioannes Gersonius post biduum sermonem habuisset coram Patribus Concilij de autoritate Ecclesiæ supra Pontificem: *En, inquit, occasione, quæ tunc peperit celebrem illam questionem, quæ nunquam antea agitata erat in Ecclesiâ; An nimirum Concilium sit supra Papam, aut Papa supra Concilium? Sicut enim sermo Cancellarij Parisiensis magnum rumorem excitaverat tam Constantiæ, quam Scaffusæ, ubi plures Cardinales, & alij Concilij Patres ad Papam pervenerant, non omiserunt eâ de re disputare cum magno fervore immediatè post Sessionem III. quæ cœpit die 25. Martij, & die sequenti continuata fuit. Hæc ibi D. Maymbourg, citans in margine Acta Constantiensis Concilij, & Authores contemporaneos, ut eorum testimonio probaret, questionem de superioritate Concilij ex sermone Gersonis ortum Constantiæ & Scaffusæ duxisse: unde Author ille nullatenus sibi constat, dum in *tractatu historico* scripsit, ante eundem sermonem à Nationibus quaestionem illam agitatam fuisse.*

Neque minùs dissonat Actis Concilij, in quibus refertur, quòd post fugam Ioannis XXIII. tres Cardinales deputati fuerint, ut ad Papam Scaffusæ commorantem accederent, & ad Procuratorium super cessione Pontificatus constituendum, Concilium quæ continuandum inducerent: quod quæ 23. Martij dicti tres Legati Cardinales, dum ex mandato sacri Collegij ad iter se parabant, summâ animorum admiratione experierint novum de audienda Missa sancti Spiritus pro unione & extripatione schismatis. Propter quod, inquit Regestum, Cardinales valde admirati sunt, timentes, ne Concilium aliquid furiosè attentaret contra Dominum nostrum Papam, propter quod deliberaverunt, Missa non interesse. Infrâ tamen Missam, accessit Dominus Rege Romanorum, in quadam Capella Ecclesiæ Constantiensis secum locuti sunt. Finitâ itaque Missâ celebratâ per D. Patriarcham Antiochenum, recitatâ quæ sermone per quendam Doctorem de Universitate Parisiensi, in confirmationem Concilij, & derogationem jurisdictionis Apostolicæ, nullâque alio actu ibidem facta, prædicti tres Cardinales Legati iter arripuerunt versus Dominum nostrum Papam.

Docteur Parisiensis, cujus hæc, tacito nomine, meminit Regestum, est Ioannes Gersonius, qui modum, quo sermonem hunc composuerat, his verbis indicavit: *Iussit, inquit de Universitate Parisiensi, hesternò Vespere per Ambassadors, & Nuntios suos hic præfentes, quatenus hoc matutino tempore essem habiturus orationem nomine*